

LBRIS

We know
books

WILBUR SMITH

**RĂZBOINICII
NILULUI**



Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMITH, WILBUR | we know books

Războinicii Nilului / Wilbur Smith; trad.: Gabriela Nedelea
București: Editura RAO, 2014
ISBN 978-606-609-715-4

I. Nedelea, Gabriela (trad.)
821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bărgăului, nr. 9-11, sector 1, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

WILBUR SMITH
River God

Publicat pentru prima dată de MacMillan London Limited,
din cadrul Pan MacMillan Publishers Limited,
Pan MacMillan 20 New Wharf Road, London N1 9RR
© Wilbur Smith 1993
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2014

Traducere din limba engleză
GABRIELA NEDELEA

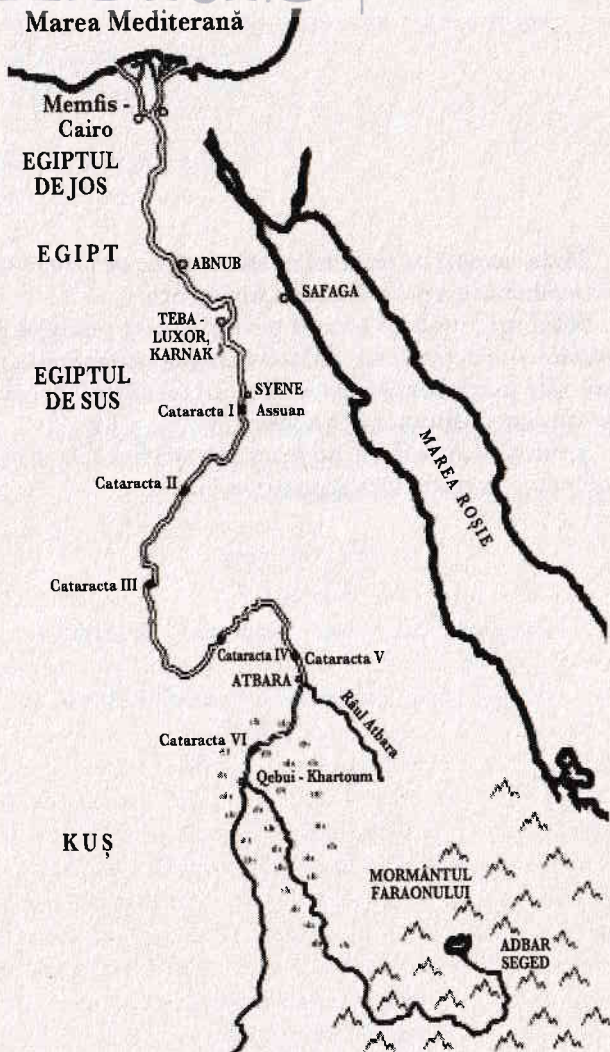
ISBN 978-606-609-715-4

Dedic această carte, la fel ca atâtea altele pe care le-am scris înainte, soției mele, Danielle Antoinette.

Nilul care străbate această povestire ne-a subjugat pe amândoi. Am petrecut zile de încântare plutind împreună pe apele sale și-am hoinărit pe maluri. La fel ca noi, e și el o făptură a unei Africi numai a noastră.

Și totuși, marele fluviu nu se revarsă mai furtunos și mai profund ca dragostea mea pentru tine, iubito.

Marea Mediterană



F luviiu șerpuia greoi prin deșert, scânteietor, precum un șuvoi de metal topit dintr-un furnal. Cerul fumega de pâclă, izbit de soare, ca de mâna unui arămar. În acest miraj, colinele costelive care flancau Nilul păreau că se zguduie la fiecare lovitură.

Corabia noastră înainta cu iuțeală, atât de aproape de desigurile de papirus, încât se auzea scârțâitul ciuturilor atâr-nate de brațele lungi, contrabalansate ale shadufurilor, peste câmpiile de dincolo de apă. Sunetul lor intra în armonie cu viersul fetei de la prora.

Lostris avea paisprezece ani. Nilul își începuse revărsarea chiar în ziua când ei îi înflorise pentru prima oară luna roșie de femeie – potrivă pe care preoții lui Hapi o consideraseră extrem de prielnică. Numele de Lostris, ales atunci ca să îl înlocuiască pe cel de copil la care se renunțase, însemna Fiica Apelor. Îmi amintesc de ea în ziua aceea de parcă aș vedea-o aieva, înaintea ochilor. Avea să se facă mai frumoasă odată cu trecerea anilor, avea să devină mai mândră și mai puternică, dar nicicând nu mai radiase de atunci acea strălucire de femeie-fecioară. Toți bărbații de pe corabie, până și războinicii de pe băncile de la rame, își dădeau seama de lucrul acesta. Nici eu, nici ceilalți nu ne puteam dezlipi privirile de la ea. Mă copleșeau simțământul propriei mele imperfecțiuni și un dor adânc și pătrunzător; căci, deși sunt eunuc, am fost castrat abia după ce am cunoscut bucuria unui trup de femeie.

– Taita! mă strigă ea. Cântă cu mine!

Iar când m-am supus ei, zâmbi mulțumită. Glasul meu era unul dintre motivele pentru care mă ținea aproape de ea ori de câte ori îi stătea în putință; timbrul meu de tenor se îmbina desăvârșit cu minunata ei voce de soprană. Am cântat un cântec vechi popular, de dragoste, pe care îl știa de la mine – una din preferințele ei:

*Inima mea prinde să se zbată ca prepelița
când văd chipul dragului meu,
iar obrazii îmi înfloresc, precum cerul în zori,
la raza de soare a surâsului său.*

Ni se alătură un glas de la pupa. Era bărbătesc, profund și puternic, nu limpede și pur, ca al meu. Eu cântam precum sturzul ce salută ivirea zorilor, el părea un leu tânăr. Lostris întoarse capul și surâsul ei tremură ca o rază de soare pe oglinda Nilului. Deși bărbatul căruia îi zâmbea îmi era prieten – poate singurul meu prieten adevărat –, am simțit totuși fierea pizmuirii arzându-mi gâtulejul până-n străfunduri. Cu toate acestea, m-am căznit să-i surâd lui Tanus, la fel ca ea, cu dragoste.

Tatăl lui Tanus, Pianki, Seniorul Harrab, făcuse parte din elita nobilimii egiptene, dar mama era fiica unui sclav tehenu eliberat. La fel ca mulți din neamul ei, fusese bălaie, cu ochii albaștri. Murise de friguri palustre, pe vremea când Tanus era încă un copil, așa că îmi amintesc vag de ea. Totuși, bătrânele spuneau că arar se mai văzuse o asemenea mândrețe în cele două regate.

Pe de altă parte, îl cunoscusem și îl admirasem pe tatăl lui Tanus înainte ca acesta să-și fi pierdut averea imensă și marile proprietăți care rivalizau odinioară cu cele ale faraonului însuși. Avea tenul smead, ochi egipteni de culoarea obsidianului șlefuit, era un bărbat mai degrabă puternic decât frumos, dar cu un suflet generos și nobil – unii ar zice că prea generos și prea încrezător, căci a murit în mizerie, cu inima

frântă de cei pe care îi socotea prieteni, singur și mohorât, lipsit de strălucirea favorurilor faraonului.

Se pare că Tanus moștenise ce era mai bun de la ambii părinți, afară de bunăstarea materială. Avea firea și forța tatălui său și frumusețea mamei. Așa că n-avea de ce să mă deranjeze că stăpâna mea îl iubea. Și eu îl iubeam, dar bietul de mine, castrat cum sunt, știam că n-o puteam avea vreodată, chiar dacă zeii ar fi făcut să-mi depășesc condiția de sclav. Totuși, natura umană e perversă, așa că pofteam la ceea ce nu-mi va fi dat și visam imposibilul.

Lostris ședea pe pernuța sa de la prova cu sclavele la picioare – două fetițe negre din Țara Kuș, mlădioase ca niște pantere, goale-pușcă, doar cu niște colane în jurul gâtului. Lostris însăși nu purta decât o cămașă de pânză albită, încrețită, ca o aripă de egretă. Pielea mângâiată de soare de la brâu în sus avea culoarea lemnului de cedru uns, din munții de dincolo de Byblos. Sâniile ei erau de forma și culoarea smochinelor coapte, numai bune de cules, cu sfârcurile ca niște granate trandafirii.

Își pusese alături peruca oficială și își purta părul natural pe-o parte, într-o buclă care îi cădea ca o funie groasă și întunecată peste unul dintre sâni. Tăietura piezișă a ochilor îi era subliniată de verdele-argintiu al pudrei de malahit, aplicat cu măiestrie pe pleoapele de sus. Și ochii îi erau verzi, dar de-o nuanță mai întunecată și mai limpede, ca a Nilului după ce și-a retras apele și și-a depus povara de alevite prețioase. Între sâni purta o figurină a lui Hapi, zeita fluviului, făurită din aur și lapislazuli, atârând de un lanț din același metal prețios.

Era, fără doar și poate, o piesă superbă, căci i-o făcusem anume, cu propriile-mi mâini. Brusc, Tanus își ridică mâna dreaptă cu pumnul încheștat. Cei de la rame se opriră ca unul și vâslele rămaseră în aer, strălucind în bătaia soarelui, cu apa șiroind de pe ele.

Atunci, Tanus răsuci cărma cu putere, iar bărbații de la babord străpunseră apa până în adânc și se formară o mulțime de vârtejuri mici pe suprafața verde a fluviului. Partea de la

tribord zvăcni cu putere înainte. Corabia se roti atât de brusc, încât puntea se înclină sub un unghi alarmant. Apoi se echilibra și țâșni în față. Prora tăioasă, având ca blazon ochii albaștri ai lui Horus, trecu razant pe lângă pâlcurile dese de papirus și ieși din vadul fluviului, lansându-se dincolo, în apele liniștite ale lagunei.

Lostris își întrerupse cântul și își duse mâna streășină la ochi, ca să arunce o privire în față.

– Uite-i! strigă ea întinzându-și mânuța grațioasă.

Celelalte corăbii din escadra lui Tanus erau ancorate ca o plasă de-a lungul prelungirilor de miazăzi ale lagunei, blocând intrarea principală în marele fluviu, tăind orice scăpare în direcția aceea. Bineînțeles, Tanus își alesese pentru el baza de la miazănoapte, căci știa că aceasta era poziția unde vânătoarea avea să fie mai crâncenă. O, de n-ar fi fost așa! Nu c-aș fi laș, dar trebuia să țin mereu cont de siguranța stăpânei. Se lăsase ispitită la bordul *Suflării lui Horus* numai după multe urzeli în care, ca de obicei, mă implicase serios și pe mine. Când avea să aștepte tatăl său – lucru absolut sigur – de prezența ei în vârtejul vânătorii, n-avea să-mi fie prea bine; iar când i-o mai ajunge la urechi și că datorită mie i se îngăduise să stea alături de Tanus o zi întreagă, nici măcar poziția mea privilegiată n-avea să mă mai ferească de mânia lui.

Instrucțiunile pe care mi le dăduse în legătură cu tânărul acesta erau fără echivoc.

Totuși, se pare că eram singurul suflet tulburat de pe corabie. Ceilalți fremătau de emoție. Tanus îi opri pe vâslași printr-un semn hotărât cu mâna, iar corabia se opri lunecând, legănându-se ușor pe apele verzui atât de liniștite, încât avui un șoc când îmi aruncau privirile peste bord și mi-am văzut propria imagine uitându-se la mine, așa cum păteam ori de câte ori constatam cât de bine mi se menținuse frumusețea, în ciuda trecerii anilor. Mi se păru că am chipul mai încântător decât lotușii în floare din jur, albaștri ca cerul. Dar nu prea m-avut vreme să zăbovesc în încântare, căci echipajele erau în fierbere.

Unul dintre ofițerii lui Tanus își înălță pavilionul propriu pe catarg. Era imaginea unui crocodil albastru, cu coada măreață ridicată sfidător și cu fălcile deschise. Doar ofițerii din rangul Celor Mai Buni Zece Mii avea dreptul la propriul pavilion. Tanus obținuse un astfel de rang odată cu comanda diviziei Crocodilului Albastru din garda personală de elită a faraonului, înainte de cea de-a douăzecea sa aniversare.

Pavilionul înălțat pe catarg era semnalul pentru începerea vânătorii. La marginea lagunei, restul corăbiilor din escadron păreau micșorate din cauza distanței, dar vâslele lor începuseră să bată apa ritmic, ridicându-se și coborând ca niște aripi de găște sălbatice în zbor, lucitoare în lumina soarelui. De la pupa, nenumăratele valuri mici, formate de corăbii, se propagau de-a curmezișul apelor liniștite și rămâneau astfel, la suprafață, vreme îndelungată, ca și cum ar fi fost modelate în lut vârtos.

Tanus coborî gongul peste cârmă. Era un tub lung, de bronz, și îl lăsa să se scufunde puțin la capăt. Atunci când avea să fie izbit cu un ciocan din același metal, rezonanțele acute aveau să se transmită prin apă, năucindu-ne prada. Din nefericire, știam, în ciuda placidității mele, că lucrul acesta putea să umple vânatul cu o furie ucigătoare cât ai zice pește.

Tanus îmi surâse. Îmi simțise neliniștea, deși era exaltat. Pentru un oștean necioplit, avea o receptivitate neobișnuită.

– Taïta, hai încoa, sus, în turnul de la pupa! îmi porunci el. Îți dau voie să bați gongul. Hai, hai, prea te-ai închis în tine.

Cu toate că ușurința lui mă ofensă, am răsuflat ușurat la o astfel de invitație, căci turnul de la pupa se află mult deasupra apei. M-am conformat chemării sale fără grabă servilă și, când am trecut pe lângă el, l-am îndemnat sever:

– Ai grijă să nu i se întâmple ceva stăpânei mele. M-ai înțeles, băiete? Nu-i încuraja nesăbuița, căci sunteți la fel de sălbatici amândoi.

Îmi îngăduiam să-i vorbesc astfel unui ilustru comandant peste zece mii de oameni pentru că-mi fusese cândva învățcel

și nu o dată îl croiesc cu bastonul peste fesele acelea marțiale. Îmi rânji la fel de insolent și de îndrăzneț ca atunci.

– Te implor, bătrâne, las-o pe domnița pe mâinile mele. Nu-i încântare mai mare pentru mine, crede-mă!

Nu l-am admonestat pentru tonul lui atât de irreverențios, căci mă cam grăbeam să-mi iau locul în turn. De acolo îl văzui înălțându-și arcul...

Arcul său era deja vestit în rândurile oștirii și de-a lungul fluviului măreț, de la cascade până la mare. Îl ticluisem eu când începuse să se arate nemulțumit de armele nevrednice care îi fuseseră puse la îndemână până atunci. Îi sugerasem că trebuia să încercăm să inventăm un arc dintr-un material nou, altul decât nuiielele acelea firave care cresc pe valea îngustă a fluviului; poate dintr-un lemn exotic precum măslinul din ținutul hitiților sau ca abanosul din Țara Kuș; ori chiar din materiale mai ciudate, cum ar fi coarnele de rinoceri sau fildeșul.

Nici nu ne apucasem bine de treabă, că se și iviră o puzderie de probleme, dintre care prima fusese fragilitatea acestor materiale exotice. În starea lor naturală, niciunul dintre ele nu se putea încovoia fără să se rupă și numai cel mai mare și mai scump colț de elefant ne putea fi de folos la cioplirea unui arc întreg. Am rezolvat ambele probleme despiciând fildeșul dintr-un colț mai mic în așchii și le-am lipit în așa fel încât să aibă suficientă lungime și grosime pentru un arc întreg. Din păcate, era prea rigid ca să tragă un om cu el.

Totuși, de-aici nu mai era decât un pas, ușor și firesc, până la ideea presării fășiilor din toate cele patru materiale alese de noi – lemn de măslin, abanos, corn de rinocer și fildeș. Bine înțeles, am avut nevoie de câteva luni de experimentare, de combinare a acestor materiale cu diverși adezivi meniți să le lipească bine. N-am reușit nicicum să preparăm un liant îndeajuns de puternic. Până la urmă am rezolvat această ultimă problemă înfășurând tot arcul cu un fir din aliaj de aur și argint, ca să nu se mai desfacă. Am pus doi bărbați solizi alături de Tanus să răsucescă firul în jurul arcului câtă vreme adezivul era încă fierbinte, iar aceștia se căzniră din răspuțeri

să-l ajute. După ce s-a răcit, arcul era o combinație aproape perfectă de tărie și suplețe. Am tăiat apoi fășii din intestinul unui leu uriaș, cu coama neagră, pe care Tanus îl hăituisese și îl omorâse departe, în deșert, cu lancea sa de luptă, cu lamă de bronz. Le-am uscat, le-am răsucit și-am făcut o coardă de arc. Rezultatul a fost arma aceasta lucitoare, atât de puternică, încât un singur bărbat din sutele care l-au încercat a fost în stare să îl încordeze până la capăt.

Stilul regulamentar în măiestria tragerii cu arcul, recomandat de instructorii oștirii, era să ochești ținta și să lipești scobitura în care se fixează săgeata de stern, să aștepti așa o vreme, apoi să tragi când ți se poruncește. Totuși, nici măcar Tanus n-a avut puterea să încordeze arcul acesta și să-și urmărească, în același timp, ținta cu fermitate. A fost nevoit să-și desăvârșească un stil cu totul nou. Stând pieziș față de ținta la care se uita peste umărul stâng, ridica arcul cu putere în sus, întinzându-și brațul stâng, apoi, cu o mișcare căznită, convulsivă, trăgea săgeata, iar mușchii brațelor și-ai pieptului îi încremeneau măreț de-atâta efort. În clipa aceea de tensiune totală, aparent fără să ochească, slobozea săgeata.

La început, săgețile zburau la întâmplare, ca albinele înnebunite dintr-un stup, dar a continuat să se antreneze zi de zi, lună de lună. Degetele de la mâna dreaptă îi erau carne vie, sângerândă, zdrelite de coarda arcului; i s-au vindecat, însă i s-au și întărit. Antebrațul stâng îi era numai vânătăi și julturi, sfichiuit de coarda care slobozea săgeata; dar i-am făcut o apărătoare de piele, ca să-l protejeze. Iar Tanus stătea pe câmpul de instrucție și nu contenea antrenamentul.

Până și eu ajunsesem să-mi pierd încrederea în puterile lui de a stăpâni această armă, însă Tanus nu s-a lăsat. Încet, chinuitor de încet, ajunse să capete siguranță până-ntr-atât încât putu să slobozească trei săgeți la rând cu atâta iuțeală de erau în aer toate trei în același timp. Cel puțin două dintre ele loveau ținta – un disc de aramă de mărimea unei căpățâni de om, așezat la o distanță de cincizeci de pași de Tanus. Săgețile

zburau atât de vajnic, că străpungeau cu ușurință metalul de grosimea degerului meu mic.

Tanus îi zise Lanata acestei puternice arme – din pură întâmplare, numele din copilărie al stăpânei mele. Acum stătea alături de ea și ținea arcul în mâna stângă. Erau o pereche fermecătoare, chiar prea fermecătoare, ca să nu mă neliniștească.

Am țipat:

– Stăpână! Întoarce-te imediat aici! Acolo unde stai nu ești în siguranță.

Nu catadicsi nici măcar să-mi arunce o privire peste umăr, dar îmi făcu un semn cu mâna pe la spate. Văzu tot echipajul, iar cel mai cutezător dintre oameni pufni în râs. Probabil că vreuna dintre vulpițele acelea negre care erau în slujba ei o învățase gestul acela potrivit mai degrabă femeilor din tavernele de pe malul fluviului decât fiicei nobile a Casei lui Intef. M-am gândit o clipă s-o înfrunt, dar am alungat pe dată gândul acesta necugetat, căci stăpâna mea poate fi oprită numai când se află într-o anumită dispoziție. Așa că m-am apucat să bat gongul cu o vigoare sporită, ca să-mi ascund amarăciunea.

Dangătul ascuțit, tremurător, se răspândi peste undele liniștite ale lagunei, iar aerul se umplu de fășâitul aripilor și soarele fu umbrat, căci, din pâlcurile de papirus, de prin bălțile ascunse și de pe ape, se ridică la cer un nour imens de zburătoare acvatice. Erau sute de specii: ibiși albi și negri, cu capete vulturești, sacralizați în numele zeiței fluviului; stoluri de găște gureșe cu penetul roșcat, toate cu un strop rubiniu în mijlocul gușii; stârci albastru-verzui sau smoliți ca miezul de noapte, cu ciocurile în formă de spadă și cu bătaia grea de aripi; și rațe într-un număr atât de mare, încât nu-ți venea să-ți crezi ochilor uluiți de-atâta potop. Păsările sălbatice reprezentă vânatul cel mai căutat de nobilimea egipteană, dar în ziua aceea eram după altă pradă. Chiar atunci am văzut cum apele liniștite din depărtare se tulbură. Apăruse ceva greu, masiv și mi se strânse inima, căci știam ce fiară îngrozitoare

fremăta acolo. Tanus văzu și el, dar reacția lui fu cu totul diferită de a mea. Țipă ca un copoi când simte prada, iar oamenii săi strigară odată cu el și se aplecară la vâsle. *Suflarea lui Horus* țâșni de parcă ar fi fost una dintre păsările care înnegurau cerul de deasupra noastră, iar stăpâna mea țipă tulburată, lovind umărul muscular al lui Tanus cu pumnul ei mic. Apele se tulburară din nou, iar Tanus îi făcu un semn cărmaciului să urmeze mișcarea aceea, în vreme ce eu loveam gongul, ca să-mi pot ține cumpătul. Am ajuns în punctul în care văzusem învolburarea ultima oară și corabia își încetini lunecarea, în timp ce bărbații de pe punte priviră împrejur cu nerăbdare.

Numai eu mă uitam drept peste cărmă. Apa de sub carenă nu era prea adâncă și era aproape la fel de limpede ca aerul de deasupra noastră. Am țipat ascuțit chiar când stăpâna mea a sărit îndărăt de la balustrada cărmei, căci monstrul era chiar la picioarele noastre. Hipopotamul este prietenul lui Hapi, zeița Nilului. Nu puteam să-l vânam decât cu îngăduința sa specială. Pentru aceasta, Tanus se rugase și adusese jertfe în templul zeiței în dimineața aceea împreună cu stăpâna mea. Bineînțeles, Hapi era protectoarea ei, dar mă îndoiam că acesta era singurul motiv al ardorii cu care luase parte la ceremonie.

Fiară pe care o zărisem la picioarele noastre era un mascul enorm și bătrân. În ochii mei părea la fel de mare ca galera noastră – o formă gigantă, care hălăduia pe fundul lagunei, ale cărei mișcări erau încetinite de forța apei, așa că părea o făptură dintr-un coșmar. Stârnea nouri de nămol sub copitele sale, la fel cum o antilopă sălbatică stârnește praful în goana ei peste nisipurile pustului. Tanus răsuci corabia cu vâsle cărmei și pornirăm cu iuteală după fiară. Dar deși galopa agale, se depărtă rapid de noi. Forma lui întunecată se pierdu în adâncimile verzi ale lagunei din fața noastră.

– Trageți la rame! Pe suflarea cumplită a lui Seth, vâsliți! urlă Tanus la oamenii săi, dar, când unul dintre ofițeri răsuci în aer biciul cu noduri, se încruntă și făcu un semn din cap. Nu-l văzusem niciodată mânuind biciul fără pricină.